

Kringavond 3 | Hebr. 3:7 - 4:13 | De rust van God

Vooraf

We kijken nog even achterom naar wat we tot nu toe hebben gezien. Het spreken van God in zijn Zoon is volkomen en volmaakt. De Zoon is méér dan de engelen, dat loopt uit op het middelaarschap van Jezus (eind hst. 2). Dan komt de vraag op: maar Mozes was ook middelaar; is Jezus dan gelijk aan Mozes? Hst. 3 zegt: Nee, Hij is meer dan Mozes! En dan volgt een vermaning vanuit de woestijnreis van Israël, met een aansporing om in de rust voor het volk van God in te gaan.

Aantekeningen

Vers 7-12: is een lang citaat uit Psalm 95:4-11. Lees ook de verhalen uit de woestijnreis van Israël die hierin meeklinken. Bijvoorbeeld Ex. 17:1-7 (Massa en Meriba) en Num 20:2-5 (weer bij Meriba).

Vers 8: wat is “je hart verharden” (koppig zijn)? Je hart is het wilscentrum: je wilt niet voldoen aan Gods wil.

Wat is nu eigenlijk de fout van Israël in deze verzen? Herken je die fout ook bij jezelf?

Vers 11: nooit zullen ze in mijn rust ingaan. Wat wordt daarmee bedoeld?

Het thema van de rust komt veel in de Bijbel voor. Ingaan in de rust wordt in het OT verbonden met de intocht in Kanaän, maar ook onder Davids koningschap wordt er gesproken van rust. Verder wordt de terugkomst van de ballingen uit Babylon aangeduid als ingaan in de rust. Maar in het OT blijft dit toch maar een schaduw van de werkelijke rust (“nooit zullen ze ...”). De gelovigen vinden *in Christus* rust: “kom tot mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven” (Matt. 11:28). Maar ook dan nog blijft er een rust over: er blijft een sabbatsrust over voor het volk van God (Hebr. 4:9) - het verlangen naar een hemels, een beter vaderland.

Vers 12-19: een vermanende toepassing. Het komt er echt op aan! Geloven is niet iets vrijblijvend: een jas die je naar behoefte aan- of uittrekt. Blijf bij het ‘aanvankelijk vertrouwen’ (vers 14) en houd dat vast! Want op ongeloof staat een zware straf: kijk maar naar Israël in de woestijn.

Vers 15: waarom staat er ‘heden’ (vandaag)?

Kijk dus uit dat je niet afvalt van de levende God. Maar kan dat dan? Kunnen heiligen dan afvallen? Wat zegt Joh. 10:28 hierover? Deze vermaning in Hebreeën is *niet* bedoeld om twijfel te zaaien, maar juist om je te waarschuwen voor de zonde. De Bijbel spreekt heel reëel over invloed van zonde en verzoeking, maar dat betekent niet dat we aan Gods beloften moeten gaan twijfelen. Het betekent wél dat we er geen goedkoop verhaaltje van moeten maken (“laten we de zonde doen, opdat de genade groter wordt”): geloven heeft te maken met actief-zijn en volharden tot het einde (dit alles op grond van het vertrouwen op Christus).

Vers 16-19: niet ingaan vanwege ongehoorzaamheid en ongeloof.

Hoofdstuk 4:1-13: aansporing om in de rust van God in te gaan. Je kunt dit gedeelte ook zo typeren: Jezus is meer dan Jozua, omdat ook Jozua de werkelijke rust niet kon bewerkstelligen

Vers 1: er blijft een (geestelijke) rust (van de verlossing) over: blijf niet achter!

Vers 3: ingaan in de rust is verbonden met vertrouwen op Gods beloften (geloof). Dat gold voor Israël en dat geldt voor ons. Apart hier is dat het citaat uit Ps. 95:11 het negatief zegt.

Vers 4-8: dan volgt een uiteenzetting dat Jozua's rust niet de volledige was (bij de intocht in Kanaän), maar dat Gods rust (die al sinds de schepping realiteit is) nog blijft staan: de

uitnodiging van het ‘heden’ geldt nog steeds! Verhard je hart niet, maar geef je over aan de rust die Jezus biedt.

Vers 10: “tot rust gekomen van zijn werken”. Wat wordt hiermee bedoeld?

Vers 12: het Woord van God legt de diepten van een mens bloot.

Vers 13: de auteur zegt dan hetzelfde over God zelf.

Vragen

1. Herken je het proces van je hart verharden (koppig zijn) bij jezelf of bij anderen? Wat zijn valkuilen?
2. In 3:13 wordt gesproken over elkaar terecht wijzen. Hoe kunnen we dat doen? Waarover zou je elkaar kunnen (moeten) vermanen?
3. Niets van ons leven is voor God verborgen (4:13). Wat doet dat je? Vertel elkaar hoe het Woord van God diep tot je door kan dringen.
4. Mediteer eens samen over die rust van God. Verlang je daarnaar? Hoe dan? Waarom dan? Hoe past die rust nu al in je leven met God?

Samengevat

Wees niet koppig. Wees standvastig in het geloof. Ga in tot Gods rust, dan kom je ook zelf tot rust!